

מ"ת 17117/11/16 - מדינת ישראל נגד מוחמד עלי, נדאל סיאם

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כבוד השופט רפאל יעקובי

מ"ת 17117-11-16
בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד חן בן שלום (פ"מ י-ם, פלילי) המבקשת
נגד 15 בנובמבר 2016

1. מוחמד עלי
ע"י ב"כ עו"ד רמי עותמאן
2. נדאל סיאם
ע"י ב"כ עו"ד אלי כץ המשיבים

החלטה

1. עניינה של החלטה זו בבקשה לארכת מעצרים של שני המשיבים עד תום ההליכים בת.פ.
17093-11-16.

2. בתיק הפלילי הנ"ל הוגש נגד שני המשיבים כתב אישום אשר בו הם מואשמים בעבירת שוד בנסיבות
מחמירות, שעניין בכך שהעבירה בוצעה בחבורה.

3. בפרק "העובדות" שבכתב האישום מתוארת השתלשלות העניינים הרלבנטית באופן הבא:

1. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, עובר ליום 30.10.16 קיבלו ח.ג.
(להלן-"המתלונן") ואחותו במתנה שני מכשירי פלאפון מסוג איפון 7 (להלן-
"הפלאפונים") מקרוב משפחתם המתגורר בארצות הברית, וגמלה בליבם
החלטה למכור את הפלאפונים.

2. מספר ימים קודם ליום 30.10.16 נפגשו המתלונן ונאשם 1, אשר להם
היכרות מוקדמת, בתל אביב. המתלונן סיפר לנאשם 1 כי קיבל את
הפלאפונים וכי מעוניין למכור אותם בסכום של 9,500 ש"ח, נאשם 1 אמר כי
הוא מעוניין והשניים סיכמו כי נאשם 1 ירכוש את הפלאפונים.

3. ביום 30.10.16, בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, שוחחו המתלונן
ונאשם 1 טלפונית וקבעו כי ייפגשו בשעות הערב באזור מחסום 300 על מנת
לבצע את העסקה.

4. בסמוך לשעה 21:00 עלה המתלונן על רכבו של סאמר מוחתסב (להלן-
"סאמר"), חברו של המתלונן המשמש כנהג הסעות, וביקש ממנו, לאחר
תיאום עם הנאשם 1, להסיעו בסמוך למסעדת "מלך השניצל" המצויה בין
שכונת גילה לשכונת בית צפפה (להלן-"המקום").

5. כאשר הגיעו למקום ירד המתלונן מרכבו של סאמר כשבדיו שקית וניגש אל הרכב מסוג מאזדה 3 בו המתין הנאשם 1. משהתקרב המתלונן לרכב הבחין בנאשם 2 יושב במושב הנהג ובנאשם 1 יושב במושב שלידו וכן בשניים, שזהותם אינה ידועה למאשימה, עומדים מחוץ לרכב (להלן-"האחרים").
6. המתלונן נכנס לרכב והתיישב על רצפת המושב שליד הנהג ומסר לנאשם 1 את הפלאפונים. נאשם 1 בתגובה ביקש ממנו לזוז מעט על מנת שיוכל לפתוח את תא הכפפות ולהוציא משם את התשלום.
7. ואולם, על פי תוכנית מוקדמת שרקם הנאשם 1 עם הנאשם 2 והאחרים, כאשר זז המתלונן כמבוקש, שלף הנאשם 1 מתא הכפפות מיכל גז מדמיע והחל להתיז על המתלונן בפניו. בשלב זה החלו הנאשמים והאחרים לתקוף את המתלונן ולהכות אותו בבעיטות ובאגרופים תוך שהוא שכוב על הכביש בסמוך לרכב, עיניו פגועות מן הגז שהותז לעברו והוא מנסה להתגונן. בד בבד מסר נאשם 2 לנאשם 1 סכין אשר אורך הלהב שלה כ-15 ס"מ וצעק לו "תדקור אותו", ונאשם 1 הצמיד את הסכין לצווארו של המתלונן תוך שהוא מאיים עליו.
8. סאמר, אשר המתין ברכבו למתלונן על מנת להסיע אותו לתוך ירושלים, שמע את צעקותיו של המתלונן וניגש למקום. כאשר ראה את המתרחש הדף את הנאשם 1 מעל למתלונן וביקש ממנו שיוריד את הסכין, והנאשם בתגובה התיז גם לעברו של סאמר ממיכל הגז. סאמר הצליח להרים ולקחת את המתלונן ואילו הנאשמים והאחרים מיהרו להיכנס לרכב ולהימלט מן המקום כאשר הפלאפונים ברשותם.
9. כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים והאחרים נזקק המתלונן לטיפול בעיניו וכן נגרמו לו חבלות בברכיו ובבטנו".

4. סניגוריהם של שני המשיבים ציינו כי "לצורך הדיון אנו מוכנים להניח כי התקיים מפגש בין המתלונן לבין המשיבים 1 ו-2 פחות או יותר בשעות הנטענות". עם זאת, את עמדתם בעניין הראיות לכאורה סיכמו באמירה כי "אנו טוענים שאין ראיות לכאורה. טכנית במובן החלש ביותר יש ראיות. כאשר מוסיפים לזה את מחדלי החקירה של המשטרה זה יכול להגיע לאפס" (ראו פרוטוקול, ע' 3, ש' 14-15, ש' 22-23). בהמשך לכך לא נתקרה דעתם עד שטענו בנושא הראיות לכאורה בפירוט רב ביותר (ב"כ המשיב 2 אף הוסיף טיעון בכתב לאחר הטיעון המפורט שבמהלך הדיון), אשר ספק אם ניתן יהיה להגיע לכדוגמתו במסגרת הסיכומים בתיק העיקרי, שיישמעו לאחר סיום הבאת כל הראיות. דומה שנשתכחו מהם האזהרות שלא לנהוג כך ולשמור טענות מסוג רוב הטענות שהעלו להליך העיקרי וכן מה שנפסק כי הדרך בה נבחנת השאלה אם יש ראיות לכאורה הינה מבט כולל על מכלול הראיות (ראו למשל: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996); בש"פ 2653/99 זיאד נ' מדינת ישראל, 26.4.99). בקשר לכך נקבע גם כי "אין זה מתפקידו של בית המשפט, לעת זז, לעסוק בניתוח מפורט ומדוקדק של הראיות המסבכות את המשיב בעבירות המיוחסות לו" (בש"פ 6187/95 מדינת ישראל נ' אל עביד, 17.10.95).

5. בחנתי את חומר הראיות שבתיק החקירה, תוך שהנחיתי עצמי בהחלטות האמורות ושהייתי ער ומודע לפרטים הרלבנטיים.
6. בחינת הראיות באופן האמור מעלה כי יש ראיות לכאורה במידה מספקת למעצר שני המשיבים עד תום ההליכים וכי בוודאי שאין אנו במצב שבו מה שקשור בראיות מצדיק שחרור מיידי של מי מן המשיבים.
7. במה שנוגע לראיות לכאורה אוסיף ואציין כי עיקרן באלה:
- א. אישור המשיבים בדבר מפגש עם המתלונן (כנ"ל בסעיף 4).
- ב. גרסת המתלונן.
- ג. גירסתו של נהג ההסעות (סאמר) בדבר החזקת הסכין ואיום ברור על חייו של המתלונן (ראו למשל, ע' 2 להודעתו, ש' 29-39).
- ד. מזכר צפיה בסרטון מ-2.11.16, אשר כבר נאמר כי "המתואר בו אינו עולה בקנה אחד עם גירסתו של [מוחמד עלי]" (ראו החלטת כב' השופט וינוגרד מ-3.11.16 בעמ"י 9177-11-16).
- ה. גירסאות בעייתיות של המשיבים בהודעותיהם, אשר גם אינן עולות בקנה אחד עם הסכמתם בדיון (כנ"ל בסעיף 4 ובס"ק (א) דלעיל, שבאה, בין היתר, בזכות איכונים בדבר מקומות הימצאם, כעולה מדברי ב"כ המבקשת בפרוטוקול, ע' 3, ש' 17-20 שקדמו להסכמה הנ"ל, המתועדת שם, בש' 22-23).
- ו. בהמשך לכל המצוין ובכלל, גם אין ממש בטענה בדבר מחדלי חקירה, כביכול, ומכל מקום, אין בה כדי להביא לתוצאה שונה.
8. בהמשך לכל האמור, אני סבור שקיימת עילת מעצר שעניינה מסוכנות משמעותית, בהינתן העבירה שבה מדובר כאן ואופן ביצועה הנתעב. כך במיוחד בעניינו של המשיב 1, אשר לחובתו גם עבר פלילי הכולל מספר הרשעות קודמות בעבירות שוד בנסיבות מחמירות ועבירות נוספות.
9. במצב הדברים בכללותו ובתתי משקל מסוים גם לסולחה שעליה מדווח בהשלמת הטיעון בכתב שהגיש סניגורו של המשיב 2 (ב-11.11.16), דעתי היא כי ההחלטה המתאימה בשלב זה היא לקבוע כי שני המשיבים יעצרו עד תום ההליכים, אך לצד קביעה זו, לא לחסום את האפשרות של מעצר בפקא"ל או של שחרור בתנאים. בהמשך לכך יוזמנו עתה תסקירי מעצר על אודות שני המשיבים, תוך קביעה שתסקיר חיובי לגבי מי מהם עשוי לשמש תשתית להגשת בקשה שלו לעיון חוזר.
10. השורה התחתונה של החלטה זו היא אפוא שמעצרו של שני המשיבים מוארך עד תום

ההליכים בת.פ. 17093-11-16 ועם זאת, שירות המבחן למבוגרים מתבקש להכין תסקירי מעצר על אודות שני המשיבים עד 5.12.16 ותסקיר חיובי בעניינו של מי מהם עשוי לשמש תשתית להגשת בקשה שלו לעיון חוזר בהחלטת המעצר.

ניתנה היום, י"ד בחשון תשע"ז, 15 בנובמבר 2016, במעמד הנוכחים.

רפאל יעקובי, שופט